Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registreret Brev.

„Stjernen" er det billigste danske Blad i Amerika; koster blot $1.25 om Aaret, men sendes vel at mærke kun mod Forudsbetaling. 3 Uger efter Forfaldstiden stanses Forsendelsen, og man har da at abonnere paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen" et Aar for $5.00, eller blot $1.00 hver.

Folk, som ønsker at gjøre sig bekjendt med „Stjernen", vil paa Forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udløbet af denne Tid stanses Forsendelsen om ikke bestilt paany.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent, Cedar Rapids, Iowa.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.
O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Grik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.
B. M. Bager, Akron, Colo.
Fotograf C. C. Smith, North Hamhill, Ore.
Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.
Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.
A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.
Marius Erickſen, Easton, Fresno Co., California.
J. T. P. Smidt, Gozad, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Gesandtskabsposten i Danmark, som saa ivrigt eftersøgtes af Prof. Reque i Decorah og et Par andre Normænd, er nu bleven besat, men ikke af en Skandinav. Den heldige Kandidat er Prokuratoren John Risley i New York, en Svoger af Senator Vorhees. Prof. Strømme havde dog Ret, da han paa Forhaand erklærede, at Clevelands Prinsip var, ikke at sende nogen Skandinav til de skandinaviske Lande.

Det gjensidige Haglskadeforsikringsselskab „Nebraska Danske Farmerforening" har i en Aarrække bestaaet og virket med Held. Vi henvise til Foreningens Love, som findes aftrykt paa Indsiden af nærværende No. af Bladet; de er omarbejdede til at møde de Krav, som Foreningens Erfaringer medfører. Nye Afdelinger af denne Forening kan stiftes hvor som helst der findes danske Farmere i Nebraska. De nødvendige Oplysninger ydes af Andrew P. Madson, Box 37, Gordon, Nebr.

I Fredags udløb den 60de Dag for Nebraskas Legislaturſamling. I den Tid, som Legislaturen arbejder ud over de 60 Dage, maa den føde sig selv; Medlemmerne faar nemlig ingen Dagløn mere.

Men nu er det først at Lovgiverne for Alvor har begyndt at arbejde, og det er en Skam at de nu skal gaa hjem, de kunde godt behøve 60 Dage til. Adskillige Forslag sigtende til at holde det lovgivende Maskineri gaaende indtil de skidne Statsdepartementer kan blive udluftet, er da ogsaa kommen paa Bane. Redaktør Rosewater i Omaha har saaledes stillet sig i Spidsen for en privat Indsamling til Bestridelse af Medlemmernes Udgifter. Legislaturen har jo ikke selv Magt til at bevilge sig Penge af Statskassen for længere Tid end de 60 Dage.

Vort Lincoln-Brev.

Søgsmaal skal anlægges imod Statsembedsmænd for Forsømmelighed og Misligheder.

Kampen over Jernbaneloven

Lincoln, 28. Marts. De to vigtige Kampe denne Uge har staaet over Anklage-Resolutionen i Huset, og Jernbaneloven i Senatet. I begge Tilfælde har Republikanerne vist sig mere end nogen Sinde før fjendske imod Folkets Interesser.

Anklage-Resolutionen kom frem i Huset i Tirsdags. Keckley fra York bragte det Forslag, at tre Prokuratorer skulde engageres til at undersøge Forholdene og indraportere hvorvidt det var tilraadeligt at bringe Anklagesag imod de Statsembedsmænd, som har forset sig, eller ikke. Som Substitut for dette Forslag foreslog Barry (Ind.), at der skulde nedsættes et Tremands-Udvalg til at gjøre et Udkast til Anklage-Resolutioner, som skulde fremlægges for Huset. Dette Forslag udæskede en Storm af Taler, parlamentarisk Krangleri og sluttelig Navneopraab som forberedende Skridt til Afstemning. Denne fandt ikke Sted før Klokken tre om Eftermiddagen, og fik følgende Udfald:

	Ja.	Nej.	Fraværende.
Independents,	37	3	
Demokrater,	10	1	
Republikanere,	8	37	3
	55	41	3

Altsaa blev Barrys Substitut vedtaget.

Keckley foreslog da, at tre Prokuratorer udnævntes til at støtte Udvalget i sit Arbejde. Forslaget blev vedtaget, og følgende Jurister blev kaaret: W. L. Greene (Ind.), Dommer Doane (Dem.) og Dommer Pond (Rep.). Barry blev Formand i Udvalget.

Jernbaneloven i Senatet.

Den Forhandling, som har været forbunden med de mest raadne Taktiker og underfundige Kneb i denne Samling, var den Forhandling, som i Tirsdags førtes i Senatet over Jernbanebillen. Den Omstændighed, at Independenterne sluttelig sejrede, bør for stedse bidrage til deres Ære og Ros. Billen var bleven ansat som speciel Forhandlingsemne Kl. 2 Tirsdag. Trods dette befalede Majors, at Sukkerpræmiebillen skulde behandles ved dette Klokkeslet og udsatte saaledes Forhandlingen over Jernbanebillen indtil Klokken var fire. Og da den saa endelig kom frem var det med en Mand som Jim North paa Formandspladsen.

Klerken blev beordret til at oplæse det lange Forslag. Da dette var overstaaet, foreslog Mattes, at Helkomiteen, som havde Forslaget under Behandling, skulde hæves. Det kunstige ved dette Forslag bestod i, at der som Helkomiteen da havde opløst sig, uden nogen som helst Anbefaling eller Instilling, vilde Billen med det samme faktisk være død og begraven. Men Independenterne var paa sin Post. Mullen foreslog som Ændring, at Helkomiteen skulde raportere Fremskridt med Arbejdet og anmode om Tilladelse til at samles igjen. Dette vilde bibeholde Billen paa sin Plads. Ved Afstemningen stemte 14 Independenter og 1 Republikaner sammen og 12 og 3 Demokrater sammen. Det var 15 mod 15, og saavel Mullens Ændring som Mattes Forslag var tabt. Derpaa oplæste Klerken atter et Kvarters Tid. Saa kom Mattes med sit Forslag, og Mullen var ligesaa prompt med sin Ændring. Begge blev atter forkastet. Klerken gav sig for tredje Gang til at læse, og efter et kort Mellemrum kom Mattes for tredje Gang med sit Forslag, og for tredje Gang kom Mullen med sit Ændringsforslag. Ændringen blev af Formanden erklæret for at være forkastet, men han selv stemte for Mattes' Forslag og erklærede dette for vedtaget.

Majors spiller Czar.

Helkomiteen sluttede altsaa, men nu drejede Spørgsmaalet sig om, hvor vidt dens Raport skulde godkjendes. Clarke og Thomsen var fraværende, og Independenten Dale hævdede, at Afstemningen ikke maatte finde Sted forinden Navneopraab var foretaget og de fraværende enten hentede af Vagtmesteren eller undskyldte. Majors, som atter havde overtaget Formandspladsen, vægrede sig ved at anerkjende Dales Fordring, skjønt det er en parlamentarisk Regel, at Navneopraab skal foregaa forinden en Afstemning, naar dette forlanges. Majors befalede Klerken til at foretage Afstemningen; men forinden denne var forbi var enhver Independent paa Benene, og som de stod der med lynende Øjne og determinerede Ansigter, tog de sig temmelig viljestærke ud. Dog vilde Majors endnu ikke høre. Han blev ved med sin Afstemning indtil han var færdig. Men det kan nok være, at Dale lod Majors sine Dyder at vide, og Senator Dysert sprang frem imod Majors med en Blækflaske i Haanden, som han svingede paa en truende Maade, som om han vilde slynge den i Hovedet paa den oprørske Formand. En voldsom Strøm af Indignation brød frem fra alle de øvrige Independenter. Majors blev hvid som et Lagen af bare Skræk, han falmede fuldstændigt og gik ind paa at lade Retten have sin Gang ved at beordre Navneopraabet. Resultatet blev en „Dead-lock", som mindede stærkt om Tilstanden for to Aar tilbage. Kl. ni om Aftenen gav Billens Fjender op og indvilligede i, at Billen paany skulde komme til Behandling paa Torsdag. Det var atter en Sejr for Independenterne.

Om Torsdagen døde Majors' Barn, og hjalp derved Republikanerne til at faa Samlingen hævet indtil Lørdagen, da Senatet vilde anlægge Statssorg for en Dags Tid.

Men i Lørdags kom Billen under Behandling hele Dagen uden at nogen Afstemning fandt Sted. Den endelige Afgjørelse vil maaske komme i Dag eller i Morgen. Udsigten er lidt lysere, men endnu tvivlsom.

J. A. Edgerton.

---

8 Timers Arbejdsdagen.

Af Anders Rasmussen.

Jeg havde først tænkt ikke at blande mig ind i Diskusionen om Arbejderspørgsmaalet, da mine Tanker i den Retning paa det nærmeste bliver udtalt. Men da Hr. Niels Nielsen i sin sidste Artikel udtaler sig saa bestemt imod 8 Timers Loven uden at bevise sin Paastand, vil jeg prøve paa at bevise det modsatte.

Jeg ved saa godt at mange Farmere er imod at faa Lønarbejderens Arbejdstid ved Lov fastsat til 8 Timer, da mange af dem lider at faa dem til at arbejde i 12 Timer, de paastaa, at de ikke kan faa deres Arbejde udført paa saa kort en Tid; de ved, at Prisen paa deres Produkter er saa lav, at de skal have en hel Masse produseret for at faa ind de nødvendige Penge, for at udrede Udgifterne; og faa produseres der saa meget, saa man i mange Tilfælde maa sælge det for en Spotpris, beløbende sig til omkring ved det halve af hvad det burde have været værd. Dersom nu Farmerne ikke kunde lade deres Folk arbejde mere end 8 Timer om Dagen, da vilde der ikke blive produseret nær saa meget og Priserne vilde selvfølgelig stige, og en Del af de ledige Byarbejdere kunde da faa Arbejde ved Farmeriet saavel ved selv at farme som ved Lønarbejde, og Byerne vilde blive befriet for en Del af den overflødige Arbejdskraft, og dem, som blev tilbage, vilde være mere sikre paa at have Arbejde, og den højere Pris paa Livsfornødenheder vilde da ikke trykke dem; thi det er ikke dem, som har stadigt Arbejde, der lider ondt ved at faa Opholdet, men det er dem, som maa gaa ledige den halve Tid. Farmerne sige: de behøver ikke at gaa ledige naar de blot vilde tage ud at arbejde for dem, men de vil ikke. Ja, jeg ved det saa godt; men det falder noget bagvendt at staa op og begynde at arbejde nogle Timer tidligere og holde ud nogle Timer tidligere end de er vante til i Byen, og faa have Hestene, Kvæget og Grisene til Søndagskammerater, i Stedet for det Selskab de er vante til.

Lad 8 Timer blive den lovbestemte Arbejdstid, og ved saadant Arbejde som der arbejdes hele Døgnet vil der blive Plads for et Hold Arbejdere mere, da de maa arbejde i 12 Timer nu for Tiden, og Farmarbejderne vil faa lidt mere Nattero.

En af mine Naboer sagde til mig for en lille Tid siden, at han lidte ikke de mange Opfindelser af arbejdsbesparende Maskiner, da der paa den Maade med Tiden ikke vil være Brug for Arbejdere i videre Udstrækning. Jeg sagde: jo flere, jo bedre; det er ikke en hel Masse tungt Arbejde, vi er efter, men Livets Ophold, og er Samfundsordenen ikke tidssvarende, lad saa den forandres tilligemed Forholdene.

Jeg erindrer at jeg for flere Aar siden har læst, at der var udregnet, at der her i Landet blot udrettedes 6 Timers Arbejde daglig for hver arbejdsdygtig Mand, og naar saa en Arbejder skal pines til at arbejde fra 10 til 16 Timer om Dagen, maa selvfølgelig en stor Arbejdshær være tvungen til Ledigganga.

Der er saa mange, som mene at kortere Arbejdstid er og bør være ensbetydende med lavere Dagløn. Men kortere Arbejdstid vil bevirke større Efterspørgsel efter Arbejdere; der vil for det første ikke blive saa mange at vrage imellem, og naar Arbejderne har Fortjeneste, vil der, grundet paa bedre Kjøbeevne, blive bedre Afsætning paa Varerne og dette vil bevirke mere Liv i Produktionen.

Jeg tør ikke haabe, at hvis 8-Timers Loven kom som enestaaende Reform, at den da vilde løse Arbejderspørgsmaalet, heller ikke Konfiskation af Land, — nej, der kan ikke nævnes en eneste Reform, som enestaaende er tilstrækkelig til at løse Arbejderspørgsmaalet.

Skal Arbejderspørgsmaalet løses, da maa den frie Konkurrense, Privatkapitalen og det dermed forbundne Rentesystem knuses; thi saa længe det er Kapitalisterne tilladt at udlaane Penge til høje Renter og danne Trusts, da kan de paa den Maade berøve os Frugten af vort Arbejde.

Dersom De tvivler om, Hr. N. N., at Hr. J. H. er ukjendt med Nybyggerlivet, da skal jeg forsikre Dem om, at jeg er godt kjendt dermed. Jeg har gaaet Skolen igjennem, og jeg vilde lige saa nødig gjøre det om igjen som en Soldat vil, naar han faar Ordre til at gaa Skolen om. Den Besværlighed og det Savn, som der medfølger, er i mange Tilfælde tilstrækkelig til at udtømme en Mands og Kones Livskraft. Uheld eller Fejlgreb kan jo nok sætte en med Penge fortynet Familje paa samme Fod; men for at farme bør der baade være Indsigt og Midler, saaledes er det da her paa Egnen. Midler uden Indsigt duer ikke, og Indsigt uden Midler er et Slaveliv, som jeg vil fraraade enhver at give sig ind til.

Santiago, Minn., 25de Marts.

Clear Lake, Iowa, 23de Marts 1893.

Jeg har nu modtaget nogle Numre af „Stjernen" og maa sige, at jeg lider den godt. Min Mening er den, at de Aviser, som virker for Reformer, tjener Farmerne og Arbejderne bedst. Den, som ikke er rent forstokket i Partifordomme, maa indrømme at vi trænger Reform i adskillig politisk Lovgivning, om vi ikke snart skal faa det efter gammel europæisk Mønster. Derimod er de republikanske Avisers Opgave den, at berette om den amerikanske Farmers Velstand og Arbejdernes fyrstelige Stilling. Er nu alt saa udmærket, saa bliver det bare Nonsens at snakke om Reform. —

Dersom De ikke har noget imod det, Hr. Redaktør, skal jeg ved simpel Lejlighed sende en liden Beskrivelse herfra. Clear Lake er en liden By paa et Par tusinde Mennesker af forskjellige Nationaliteter. I politisk Henseende er Republikanerne dobbelt saa talrige som Demokraterne, og følgelig har de Styrelsen. Og naar der ses nøje efter, saa er der nogle faa Peoplepartymænd iblandt. Byen Clear Lake ligger ved en smuk Indsø af samme Navn. Methodisterne har her sin nationale Lejr-Grund, hvor en Mængde Lystrejsende samles hver Sommer. Landet her er fladt og pænt, af udmærket Kvalitet. Og Transportationen besørges af 4 forskjellige Rail Roads, som gaar gjennem Countiet. Naar jeg har gjort disse rosende Bemærkninger, saa er det ikke for noget Avertissement. Jeg har ikke andre Spekulationsaffærer end min Farm, og den har jeg ikke tænkt at sælge. Men der foregaar ikke saa lidt Landhandel her, og Prisen for opdyrket Land er fra $25 til $50 pr Aker.

Da, som før bemærket, den største Del er Republikanere, følger det af sig selv, at der i Almindelighed er Tilfredshed i økonomisk Henseende; det værste, som nu en Tid har gnavet paa Tilfredsheden, er maaske det, at Harrison ikke blev Præsident. Og saadanne, som har stor Pension, taalelig god Helbred, og fuldt op af Verdensgods ved Siden, har al Grund til at være fornøjet. Ligesaa dem, der sidder med Embederne; om alle andre Arbejdsprodukter har gaaet ned i Pris, saa har Embedslønningerne det ikke. Om Pengecirkulationen bliver konsentreret og formindsket, saa er det i Favør af dem, som sidder med faste Indtægter. Desuden er der ikke saa liden Trafik her med at fede Kreaturer; nogle har allerede solgt, og Priserne er efter Kvaliteten 4 Cts. pr. Pund og lidt mere. Og det er gjerne saa med en Del Farmere, de ser sin Profit større end den i Grunden er. Hvad de realiserer ved Salget, anser de for Nettofortjeneste, og glemmer at beregne sit Stræb og Udlæg. De har ikke saa lidt tilfælles med Irlænderen, som kom hertil Landet. Da han skulde indfri sit Løfte og skrive hjem til Slægt og Venner, hvorledes han fandt sig her, var det saaledes, at Amerika var et meget herligt Land. Alt han havde at gjøre var at bære Brick og Mortar op paa en fem-Etages Bygning, saa gjorde Manden deroppe alt Arbejdet! Saadan urokkelig Tilfredshed bliver altid rosende omtalt. Men lægger vi Mærke til, hvor denne Ros kommer fra, saa kan vi forstaa Betydningen. Selvtilfredshed og politisk Uvidenhed er for Kapitalistmagten aldeles udmærket; paa den er Fundamentet lagt for Paternalismen og Klasselovgivning; er derfor intet Under at Reform-Ideer skal knuses. Du nu Pengemagten ogsaa har hypnotiseret Kirken og den religiøse Presse, saa hører vi fra den Kant, at vi skal være tilfreds i den Stilling, Herren har sat os. Naar vi har vort daglige Brød bør vi være tilfreds, og maa takke Gud for, at vi er komne til et Land som dette med civiliseret Regjering, udmærket Styrelse og gode Love. Og de store Rigmænd, de har det ikke godt; de har megen Bekymring, som vi er befriet for; og skulde vi lide Uret, saa skal vi faa Løn for det hisset.

I dette af Naturen saa herligt udrustede Land, vilde alle have et sorgløst Udkomme, om Fordelingen af Arbejdets Frugter var mere retfærdig. Men det er en Kjendsgjerning, hvormeget en Del søger at holde det skjult, at her eksisterer skrigende Nød og Fattigdom iblandt den store Rigdom, og der skal en god Portion Frækhed til at lægge Skylden for den Nød paa vor Herre og tage Pengetyrannerne fri. Men de har aldrig undset sig tør at gjøre det; men det er at haabe, eftersom Reformens Sandheder vinder Fremgang, saa vil Tiniden til Pengemagtens Lakajer formindskes. Det er forunderligt, hvor godt den mindre bemidlede Klasses Indvandrere har passet i Plutokratiets Kramkiste. De har fra Fødselen af været vante at krybe og tilbede Kapitalen, og var indgydt en Hundenatur i det at slikke den Haand, som slaar. I de gamle Monarkier var det unødvendigt at tænke noget om Politik; den var noget som stod over deres Værdighed. Alle Smaafolkets Rettigheder bestod i at arbejde og svede og føde Aristokratiet, som havde at gjøre Lovene og indkræve Skatterne, ligesom de gamle Patricier i sin Tid. Naar de kom her til dette af Naturen saa frugtfare Land, fik æde sig mæt og hævede sig lidt over Husmandslaveriets Stilling, saa var de dermed fornøjede. At det var Arbejdet, som frembragte al Kapital og at Arbejdet tilkom sine Rettigheder til Frugterne deraf, det havde de aldrig hørt om. Nu skulde de naturligvis straks nyde godt af den almindelige Stemmeret i dette Land. Og det sattedes ikke paa at faa fri Undervisning i politiske Spørgsmaal. Aarsagen til, at Amerika stod højere end den gamle Verden i mange Ting, var frembragt ved den Visdom og Kløgt de republikanske Statsmænd besad; de udmærkede Toldlove var det som gjorde Arbejdslønnen større her, og for den var det at den simple Mand havde lettere Udkomme, han var derved beskyttet. Desuden havde Tolden den Virkning, at ved at lægge Told paa Staal og Jern og Ved, saa kunde Farmeren kjøbe sine Klæder og Redskaber billigere, og ved at lægge Told paa Farmprodukter, saa blev de højere i Pris. Og de havde endog faaet det saaledes til, at naar Udlændingen vilde sælge Varer hertil Landet, saa maatte han betale Tolden, og derved kom han til at fylde vor Statskasse, som ellers havee kommet paa Folket i Landet som Skat. Derved havde de Raad til at give store Pensioner; derved kunde de give Korporationer af forskjellige Slags Understøttelse. Derved kunde Kongressen bevilge en Billion Dollars i Udgifter, uden at Folket betalte noget af det. Men saa var der noget, som de intelligente Vælgere maatte have for Øje i at staa det rette Parti bi, og være loyale, og ikke lade Modpartiet komme ind, som vilde hjælpe Udlændingen til, at faa oversvømme Landet med billigt Fabriksgods, nedsætte Toldbeskyttelsen og ødelægge vor Fabriksvirksomhed i Landet. Saadant noget har vi været skræmt med mere end en Gang.

Men nu er det ikke Demokraterne alene, som er de farligste. Det nye Folkeparti kan blive endda værre. Det undser sig ikke for at rydde op i Historien om Bankvæsnet og Bondsvindlen, og graver op i alle Kroge i de sidste 30 Aars Regjeringstid. Hvorgodt de havde forstaaet at tildække, smykke og forgylde sin Regjeringsmaade kan det blive skjæbnesvangert nok, naar adskilligt kommer for Dagen. Fordi de havde Raad til at betale for det, havde de Landets bedste Talenter til sin Tjeneste; Pressen havde de i sin Magt. Og Folket holdt deres Plutokratblade som en Huspostil, levede og stemte derefter. Men naar nu Reformbladene begynder at skyde Forhængene væk, saa Folket faar se de sidste 30 Aars Styrelse i sin nøgne Skikkelse, saa kan vi vente et Stormløb for selve Livet (jeg mener Partiet). At de vil erkjende at have været en „Incubator" til at udklække Millionærer vil de nok ikke tilstaa, hvor bevisligt det er, at Millionærenes Antal har forøget sig i tusindvis paa denne Tid. Og den Nytte eller Skade, de gjør for Samfundet, begynder Folk at forstaa. Med sin Pengemagt kan de undergrave og lamslaa al ærlig og redelig Lovgivning i sin Favør. Om de ikke i sit Liv har udrettet et ærligt Dagsarbejde, har de ved Spekulation og Regjeringens Hjælp faaet sine Indtægter til mange tusinde Dollars om Dagen. Da al Kapital maa komme af Arbejde, saa maa andre derfor arbejde tidligt og og sent, produsere og spare, fryse og sulte, for at fylde disse Vampyrers Umætteligheds.

Der er ikke Rum her til at beskrive de mange Maader at fostre Millionærer paa. Dog kan det siges, at maaske Bondsaffærerne har været de vigtigste. Det antages at Folket er snydt i et og alt for omtrent 12 billion Dollars ved dette System. Det kan bemærkes, at om Papirpenge var gode nok til at hjælpe Nationen igjennem Krigen, saa var de ikke gode nok i Fredstid til at fostre Millionærer; Papirpengene maatte trækkes ind, og en Gjæld paa Nationen funderes paa rentebærende Bonds. Folket har nu paa Gjælden betalt i Renter og Afdrag over 4 billioner Dollars, og dog tager det den Dag i Dag mere Arbejdsprodukter til at betale Resten af Gjælden, end de havde gjort at betale den hele Gjæld af Aar siden. Og Gjælden betales af med noget andet end Arbejdsprodukter det er godt manipuleret. Naar en Bondkor vil deponere Bonds i Skatkammeret faa faar han ikke alene Renter paa dem men paa Forlangende faar han af ham $100 deponeret $90 af andre Slags Penge tilbage, skattefri og renteløse til at aagre med. Men kommer en Arbejdsmand med Begjæring om et ligefrem Laan med Sikkerhed og billig Rente, bliver han afsnubbet som en Hund. Over 200 Millioner Akers Land som Folket ejede til Fælles, er bortgivne til Korporationer for at bygge Jernbaner, og disse Gaver har Folket i mange Tilfælde forrentet med 10 til 50 Prosent. Vi indrømmer fuldtud Nytten af Jernbanerne, at paa mange Steder vilde det næppe være værd at leve forudenfor dem; men vi paastaar de havde givet endda større Tjeneste, om de ikke havde været en Affære til at gjøre Millionærer med. Naar Fabrikker skal bygges, maa der Hjælp og Understøttelse til og Forbrugerne af Godset bliver skatlagt fra 25 til 100 Prosent. Det Parti, som har været ved Magten, roser sig af, at det er ved saadan Styrelse, Landet er kommet til Velstand og Storhed. Det det ved vi at en Del maatte blive store men saa ved vi ogsaa at mangfoldige flere bliver fmaa. Men de glemmer at fortælle om de 9,000,000 paniske Hjem, og at de inderekte Skatter til Regjeringsudgifter har vokset fra $2.50 til $9.00 pr. Hoved i de sidste 30 Aar; det er det bedst at holde inde med.

Jeg frygter for at min Artikel bliver for lang og maa slutte. Haaber du ikke bliver træt af at forfægte den simple Mands Rerettigheder.

Med Agtelse Deres,

Ole Olsen.

Tre Samfundsspørgsmaal.

(Af Niels Lynderup.)

II. Krigen.

Efter det store Madspørgsmaal er Krigens Afskaffelse det næste der ligger for, vi maa haabe det vil blive fuldbragt i en ikke for fjærn Fremtid. At slaa Fjenden ihjæl har været — vi kan gjærne sige — „Skik" fra Menneslægtens Barndom. I det gamle Testamente findes der en Beskrivelse af Fejde og Krig paa hver andet Blad. I Datiden skulde alt jævnes med Sværdet, og det var en almindelig Anskuelse, at Sejrherren ikke skulde de skaane sine Ofre. Vi lære jo i Bibelen, at Herren sendte sin Engel at slaa saa og saa mange ihjæl af Landets Fjender. En from Løgn. Det israelitiske Præsteskab har sikkert paa en eller anden Maade, maaske ved Forgiftning, faaet Fjenden af med Livet.

De gamle bibelske Skribenter omtaler rent ud, at det er Gud en velbehagelig Gjerning at udrydde Fjenden; derfor kunde Folket jo heller ikke faa anden Moral. Men saa kom Romerriget med sin Jernvælde og slog ogsaa sin Klo i Jødelandet. Nu troede Jøderne, Tiden var kommen, da Frelseren, den store Konge, skulde komme og fordrive de fremmede Snyltegjæster. Og han kom, som de var spaaet Slægtled efter Slægtled, han skulde komme, Jødelandets Frelser. Men det var en Skuffelse for Jøderne, da Kristus traadte frem og forkyndte Fredens Evangelium: Fred over Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed. Han traadte frem med Mundens Sværd i Stedet for Haandens — og han blev dømt af Jøderne. Han var en falsk Profet. Nej, han der skulde komme maatte være en Mand, der kunde hente Israel til sin gamle Storhed, og Kristus blev korsfæstet; Jøderne vente den Dag i Dag deres Frelser.

Det er i Korthed hvad vi lære af Bibelen. Jesus af Nazaret vilde ikke være en Konge, han kom med Fredens Evangelium, han vilde dele Sol og Vind mellem Fattige og Rige, han vilde gjøre Menneskeslægten bedre. Men han blev ikke forstaaet af sine Landsmænd, ligesaalidt som han forstaas af de fleste nu. Hvormange af Nutidens Præster forkynde Fredens Evangelium. — Søndag efter Søndag lærer de efter alle Kunstens Regler over andre Sekter og Religiøse partier. I Danmark saavel som andre Steder har det altid været Præsterne og Fyrsterne, der har styrtet Landet i Krig og Ødelæggelse.

Krigen har sin Oprindelse i at den stærkere har besejret den svagere, der er blevven fortrængt eller gjort til Træl. I den første Tid levede Folket i Stammer, som Indianerne her i Amerika, der bekrigede hinanden. Som Civilisationen gik frem toge de nomadiserende Stammer Bopæle og for at værne disse blev der ansat bevæbnede Mænd til at holde Fjenden ude. Disse væbnede Mænd fik efterhaanden Land og Folk under sig og